

עודי
קפלון

אורות
במדבר
יהודה

 אחד
הוצאה לאור

פּוֹק אַ

פּוֹק גוֹרְלִי

נְהַמַּת מְנוּעַ הַדִּינָל שֶׁל הַטְּנָדָר הַמְתַּרְחֵק גּוֹעָה אֶט אֶט, וְיַחַד עִמָּה נְמוּג
עַנְן הָאָבֶק הַסְּמִיד שֶׁסָּמָא אֶת עֵינַי לְרַגַע. עוֹד הַסְּפַקְתִּי לְרֹאוֹת אֶת הָאוֹטוֹ
הַגְּדוֹל נֶעְלָם בְּעֵקוֹל הַדֶּרֶךְ הַיּוֹצֵאת מִן הַיָּשׁוּב, בְּטָרִם מְלֵאוּ עֵינַי דְּמַעוֹת.
הַתִּישְׁבְּתִי עַל הַסֵּלַע שֶׁלִּיד בֵּיתֵן הַשׁוֹמֵר וְכַבְּשֵׁתִי אֶת פְּנֵי בְּכַפּוֹת יָדַי. תְּחוּשֵׁת
הָאֲכֻזָּבָה הַגְּדוֹלָה הַתְּגַבְּרָה בְּגֵרוֹנֵי שׁוֹב. הוֹדִיתִי בְּלִבִּי עַל כֶּךָ שֶׁבְּדִיוֹק כְּרַגַע
שׁוֹם מְכוֹנִית לֹא נִכְנָסֶת בְּשַׁעְרֵי הַיָּשׁוּב.

נְסִיתִי בְּכָל כּוֹחֵי לְבַלַּע אֶת דְּמַעוֹתַי וְלַהֲפָסִיק לְבָכוֹת. אֶפְלוּ הַצְּלַחְתִּי לְכַמָּה
שְׁנֵינֹת, עַד שֶׁאֵיזָה חֶכֶם אָחָד בְּאוֹטוֹ הַחֲלִיט כְּנֶרְאָה שֶׁזֶה הַזְּמַן לְהַפְעִיל
אֶת הַמוֹזִיקָה הַחַבִּי"דִית בְּכָל עֲצֻמַת הַרְמָקוּלִים. הַדִּי הַמְּנַגֵּינָה הָעֲלִיזָה
צָבְטוּ אֶת לִבִּי לְלֹא רַחֵם וּמַעֲנֵן דְּמַעוֹתַי נִפְתַּח שׁוֹב. "כְּנֶרְאָה שֶׁהוּא צוֹדֵק,
גִּידֵי הַזֶּה", אֲמַרְתִּי לְעֲצָמֵי בְּמַרְיָרוֹת. אֵיךְ הוּא אָמַר? - "נִתְּנִי! אֲנַחְנוּ לֹא
יוֹצֵאִים לְמַשְׁחָק! זֶה לֹא פִיקֵנִיק! זֶה מְסָלוּל אֶרֶץ וּמִפְתָּל בֵּין בְּסִיסֵי צֶה"ל
בְּכָל מֵינֵי מְקוֹמוֹת נְדָחִים, אֶל חֶלְקִים נֶצְטָרָךְ לְהַעֲפִיל בְּרָגַל. בְּשִׁבִיל זֶה
צָרִיךְ כֶּשֶׁר. וְחוּץ מִזֶּה, צֶה"ל אֵינּוּ מְאֹשֵׁר כָּלֵל כְּנִיסָתָם שֶׁל יְלָדִים קְטַנִּים
לְבְּסִיסָיו וְאַתָּה, כִּידוּעַ לָךְ, עוֹדֶךָ יְלָד קְטָן! כְּשֶׁתִּגְדֵּל נְדַבֵּר..."

הכל התחיל לפני שלשה ימים, כשנכנסתי לרגע לבית חב"ד בישוב, בשביל לבקש שלש חנפיות פשוטות, לצרף הימבצעים שאני עושה מדי שנה במועדון הקשישים של ישובנו, ישוב "מצפה צורים". הנהלת המועדון עושה שם הדלקה מרפזית, אבל מנסיוני אני יודע שיש כמה קשישים שאם רק יציעו להם, הם ישמחו מאד להדליק חנפיה בעצמם, כמו שצריך.

גידי, מנהל בית חב"ד שלנו, לא היה במשרד באותו רגע ונסיתי להסתדר בכחות עצמי, אך הבלגן האדיר ששרר במשרד הקטן היה הפעם גדול מן הרגיל. דבר שאינו מפליא בהתחשב בעבודה שמן המשרד הצנוע הזה יוצאת אורה לכל הגזרה שלנו כלה, וזה אומר מאות חנפיות, מאות קפסאות של נרות צבעוניים, אלפי ספגניות וגם כמה עשרות חנפיות-מטר לתוספת, להדלקות מרפזיות. זה בכלל נס חנכה שכל זה מצליח להדחס איכשהו במשרדו הזה, חשבת לי לעצמי, כששמעתי לפתע את מכשיר הפקס מטרטר.

בחרם דרבנו גרשם, האוסר לקרא מכתבים שאינם ממוענים אלי אישית, נזכרתי רק אחרי שסימתי לקרא את הפקס המפתיע הזה, שהדליק במחי נורה ירוקה ועורר בלבי תקוות חדשות.

"מהיר!", היה כתוב באותיות קדוש לבנה בראש הדף, ובהמשך: "אנו מתנצלים מאד על ההנחתה הפתאומית שאנו מורידים עליך עכשו, קרוב כל כך לשעת השי"ן של תחלת הפעילות, אך רק לפני חצי שעה קבלנו שדר דחוף מן המפקדה הראשית ביהודה ושומרון, בו הם מודיעים לנו על שנוי פתאומי בהערכות יחידות צה"ל לרחב הגזרה כלה, בשל ארועי

הִירִי הָאֲחֵרוֹנִים בְּשֹׁטַח. מָה שֶׁזֶה אוֹמֵר לְגַבִּיד, זֶה שֶׁעַל כְּתַפּוּי שֶׁל בַּיִת חֲבִ"ד שֶׁלָּךְ - בַּיִת חֲבִ"ד "מְצַפֶּה צוֹרִים" - מְטַלֵּת כְּעֵת הַמְּשִׁימָה לְהַגִּיעַ אֶל עוֹד אֶלֶף חֲמֵשׁ מֵאוֹת חִילִים!...

יְדוּעַ לָנוּ עַד כַּמָּה קֶשֶׁה יְהִיָּה לָךְ לְהִתְאַרְגֵּן עִכְשָׁו, בְּרַגַע הָאֲחֵרוֹן, לְצַרֵּךְ הַשְּׂגָת כַּמּוֹת כֹּה עֲנֻקִית שֶׁל סְפִגְנִיּוֹת, חֲנֻכִּיּוֹת וְכָל הַשְּׂאָר, אֵךְ כְּתַמִּיד, אָנוּ מְצַפִּים מִמֶּךָ לְמַלּוּי מְשֻׁלָּם שֶׁל הַתְּפִקִיד לְמֵרוֹת כָּל הַקְּשָׁיִים. בְּהַצְלָחָה!"

"נְתִי! אַתָּה יָכוֹל לְמָסֹר לְאַמָּא שֶׁלָּךְ, בְּשֵׁם כָּל הַמִּתְפַּלְלִים, שֶׁהִיקוּגְלִי שֶׁלָּהּ הַשְּׁבֵת הַתְּעֵלָה אֶפְלוּ עַל הִיקוּגְלִי שֶׁל הִיקְדוּשִׁי הַקִּדָּם. תֹּאמֵר לָהּ שְׂאֵנוּ מְאַחֲלִים לָהּ מִכָּל הַלֵּב הַצְּלָחָה רַבָּה בְּכָל הַקּוּגְלִים שֶׁתִּכְיֶן מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם. תִּגִּיד אָמֵן!"

הברכה הלבבית הזו של הגבאי שלנו, ר' ישראל, צפה ועלתה במחי עכשו, לנכח הפקס הזה, עליו אני יודע הראשון, עוד לפני גידי עצמו. כי זאת עליכם לדעת, אמא שלי 'אלופה' לא רק בהכנת 'קוגלים' אלא גם בהכנת ספגניות למיניהן, לביבות, 'לאטקעס', 'פונצייקעס', ככל השמות שקראו להן האמהות היהודיות לארץ הדורות.

הכשרון הזה של אמא, חשבתני בהתלהבות, יוכל עכשו להציל את גידי וגם אותי! אם אמא שלי פותרת את בעיית הספגניות, הוא לא יעז להשיב את פני ריקם כאשר אבקש ממנו רשות להתלוות הפעם לרכב המבצעים, היוצא לשטח... ובקשר למועדון "ששים פלוס", המועדון של הזקנים, את זה יוכל לסדר במקומי יורם, חברי הטוב מן הכתה השנייה. הוא בטח לא יסרב.

ככל שהפכתי ברעיון במחשבותי, הלכה וגברה התלהבותי. בדמיוני כבר ראיתי את עצמי מזנק מן רכב המבצעים אל תוך עמדה נדחת של צה"ל באיזשהו שום-מקום, אי שם בישימון, מעניק להם ספגניה וממלא את לבם מלא חפנים משמחת החג...

זנקתי ממקומי בפתאומיות ורצתי החוצה לחפש את גידי. מרב חפזון לא הבחנתי בדמות ההולכת וקרבה אל החדר בצעדים נמרצים. כששמתי לב אליה היה כבר מאחר מדי. קול חבטה עמומה נשמע כשראשי הנלהב נחבט במלא העצמה בחזהו של ר' גידי, מנהל בית חב"ד בכבודו ובעצמו. "אוי, סליחה! אני לא התכוונתי", גמגמתני, "כלומר, אני למעשה דוקא התכוונתי להגיע אליך, בשביל..."